

09 / 2021

KOSMOS

Tijdschrift over de geesteswetenschap van Martinus

**Door de
poort van de
dood (3-4)**

**Uit: Het
geïntellec-
tualiseerde
Christendom**

**Boeken:
Yemma**

Inhoud

Door de poort van de dood (3)	
– Sterven als kind	3
<hr/>	
Door de poort van de dood (4)	
– Droomwereld	17
<hr/>	
Boeken: Yemma	20
<hr/>	
Uit het boek: Het geïntellectualiseerde Christendom, Proloog #2	21

Colofon

KOSMOS – Tijdschrift over de geesteswetenschap van Martinus
Verschijnt 4 keer per jaar
Jaargang 48 – 09 / 2021
© 2021 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Een uitgave van

Stichting Martinus Centrum
Bautersemstraat 42
2518 PC Den Haag
tel. (070) 383 11 48 of (0570) 600 447
info@martinuscentrum.nl
www.hetderdetestament.nl
www.martinus.dk/nl

Prijs voor 4 nummers per jaar € 20,00
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.
IBAN: NL17 INGB 0002 6646 92
BIC: INGBNL2A

Redactie

Andreas Stroobant, Den Haag
(m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout

Jan de With, Asperen

Druk

Happy Copy, Kopieer- & Printservice, Den Haag

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

Informatie over het werk van Martinus

Het tijdschrift KOSMOS wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn geesteswetenschappelijke analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: het Derde Testament. Het werd geschreven voor

mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

DOOR DE POORT VAN DE DOOD (3)

_____ STERVEN ALS KIND

De dood door ouderdom is pijnloos en zonder vagevuur

Martinus

1. De dood begint na de fysieke culminatie

Zoals ik eerder verklaard heb, is de natuurlijke dood door ouderdom, waarbij het individu der dagen zat is, pijnloos en zonder vagevuur, dat wil zeggen dat het lichamelijk en geestelijk pijnvrij is. De dood is namelijk een proces dat zich met de jaren geheel automatisch voltrekt, wanneer de mens zijn fysieke culminatiepunt of volwassenheid gepasseerd is. Dan beginnen de veerkracht en lenigheid van het fysieke lichaam af te nemen, het gezichtsvermogen en veel andere fysieke orgaanfuncties verminderen heel geleidelijk of bijna onopgemerkt. Maar het proces voltrekt zich onvermijdelijk en in de mate waarin iemand gedurende zijn fysieke leven zijn fysieke lichaam misbruikt of overbelast heeft, wordt de ondergang versneld en zal hij in het ergste geval zelfs op een onnatuurlijke manier aan ziekte bezwijken, waardoor deze ondergang plaatsvindt lang voordat die anders plaatsgevonden zou hebben.

2. Het verschil tussen de plantaardige toestand van de foetus en het bestaan van de echte plant

Deze ondergang kan op elke leeftijd plaatsvinden. Een klein kind kan slecht behandeld worden, ja, zelfs al als foetus in de baarmoeder en daardoor ziek zijn vóór hij geboren wordt. Zijn kleine fysieke organisme kan zelfs sterven voordat hij geboren wordt. Zo'n wezentje komt er niet aan toe om de fysieke wereld anders te beleven dan als een hoger ontwikkelde plant. De foetus in de baarmoeder kan net zoals de plant behagen en onbehagen vermoeden. Wat het verder nog op een wakkere dagbewuste manier beleeft, speelt zich af in zijn eigen herinneringswereld van vorige levens. Het bevindt zich in dezelfde sfeer of in hetzelfde rijk als de plant, namelijk in het zaligheidsrijk, ook al is het in fysiek, lichamelijk opzicht veel verder ontwikkeld. Qua

bewustzijn bevindt het zich in het stadium van vermoeden. Nu zal men misschien komen met de opvatting dat het niet zo heel erg kan zijn om de foetus van het leven te beroven, omdat het dan niet zo veel erger kan zijn dan het doden van een plant, iets wat op het fysieke vlak immers fabelachtig vaak gebeurt. Graan wordt geoogst, bomen worden omgehakt, velden worden omgeploegd enzovoorts. Hierop moet ik echter antwoorden dat de 'plant' in de buik van de moeder niet zomaar een plant is, deze 'plant' is een belangrijke doorgang naar de fysieke wereld voor een geest die miljoenen en nog eens miljoenen jaren voor ligt op de gewone plant en voor wie het plantenstadium slechts een secundair stadium is. Het plantenstadium voor een mensengeest is maar een tijdelijke repetitie, terwijl dit stadium voor de plant nog geen repetitie geworden is en qua bewustzijn nog niet meer dan een nebulosestadium is. Het is nog niet zoals voor de mens of voor de dierlijke wezens een directe deur naar de fysieke belevingswereld. De plantaardige toestand van het plantwezen is een miljoenenjarig tijdperk waaruit het niet echt weggerukt kan worden, ook al verliest het zijn tijdelijke fysieke wortels in de fysieke materie. Psychisch verliest het die helemaal niet. Het blijft met een plantenmentaliteit leven en kan daarom bijna ogenblikkelijk weer incarneren of zich verder voortplanten in aangrenzende plantenorganismen van zijn eigen soort. Maar het dierlijke plantwezen kan zich niet meteen voortplanten, het moet weer terug naar het zaligheidsrijk en daar weer wachten op de paring van twee fysieke wezens van zijn eigen soort, voordat het opnieuw kan wortelen in een nieuwe baarmoeder en daar de mogelijkheid kan krijgen om een nieuw fysiek lichaam te vormen.

3. De gevolgen van abortus en situaties waarin het verwijderen van een foetus het minste kwaad is

Ofschoon dit om het leven brengen niet direct pijnlijk is voor de geest

Madonna met slapend
kind (1495/1500), Andrea
Mantegna (c.1431-1506)

van de foetus, is het in allerhoogste mate ten hemel schreiend onnatuurlijk en is het een rechtstreekse aanval op de kringloopwet van het leven, nog afgezien van het feit dat zo'n gewelddadige ingreep in de bestemming van de natuur levensgevaarlijk is voor de moeder en dezelfde gevolgen heeft als iedere andere moord op of dood van dierlijke organismen. Bovendien ontstaat er ook karma, omdat dergelijke aborteurs – of het nu de moeder is die haar foetus laat doden of dat het degene is die de moord uitvoert – dezelfde moeilijkheid krijgen om geboren te worden als de moeilijkheid die ze hier samen veroor-

zaakt hebben voor het gediscarneerde wezen dat een dierlijke plant geworden was.

Zuiver geestelijk gezien leeft de foetus in het zaligheidsrijk en wordt beslist geen foetus voordat hij rijp is voor een nieuwe geboorte. Als de nieuwe geboorte op die manier verhinderd wordt, wordt de foetus gedwongen langer in een rijk te blijven waarvan hij verzadigd is. Deze beleving betekent dan een verzwakking in plaats van een versterking van het leven. Deze verzwakking plant zich voort naar de talentzaadjes die hierdoor verzwakt raken. Voor de geest van de foetus betekent zo'n stagnatie van zijn reïncarnatie een verzwakking van zijn talentzaadjes. Op het moment dat de foetale toestand begint in het organisme van de moeder, beginnen zijn fysieke talentzaadjes in het bovenbewustzijn zich te ontplooien. Omdat de foetus nu plotseling gedood wordt, treedt er ook een stagnatie op in het openen van deze talentzaadjes, die daardoor beschadigd of in hoge mate verzwakt kunnen raken. Als het Ik of de geest van de foetus deze situatie verschillende keren meemaakt, raken zijn talentzaadjes ten slotte zo verzwakt dat het moeilijk of geheel onmogelijk wordt om een werkelijk normaal ontwikkeld fysiek organisme te krijgen, als het uiteindelijk lukt om een abortus te ontlopen. Veel van deze verzwakte toestanden komen bijvoorbeeld tot uiting in een zwak zenuwgestel, een heel lichte verstandelijke handicap en een verminderde weerstand tegen ziekte. Zo'n karma staat degene die abortus pleegt te wachten, als het überhaupt lukt om foetus te worden bij een ouderpaar dat niet behoort tot de foetusmoordenaars.

Hier kunnen de omstandigheden toegevoegd worden waarbij het verwijderen van de foetus een geringer kwaad kan zijn dan het niet verwijderen, namelijk als het om het leven van de moeder gaat.

Abortus is een rechtstreekse aanval op de kringloopwet van het leven

4. De dood van kinderen in verschillende stadia en tranen als de oorzakelijke factor

Als de foetus de gelegenheid krijgt om zich te ontwikkelen en het wezen ter wereld komt en daardoor de fysieke wereld gaat beleven, begint er zich een nieuwe psyche, een nieuwe mentale wereld, dus een vernieuwing van de geestelijke wereld van het wezen, te vormen. Deze vernieuwde mentaliteit gaat een rol spelen, wanneer het kind in zijn kindertijd overlijdt. Als het sterft vóór het geleerd heeft om te praten of om te begrijpen wat het ziet, zal zijn dood ongeveer gelijk zijn aan de dood van een foetus, omdat het natuurlijk nog geen levende indruk van de fysieke wereld gekregen heeft. Maar als het kind zover gekomen is dat het kan spreken en zijn omgeving, zijn ouders en de vriendelijkheid van anderen kan begrijpen en daarbij het vermogen heeft gekregen om te kunnen spelen en fantasie heeft om zich het een en ander te kunnen voorstellen, wordt dat de mentale toestand die zijn stempel op zo'n wezentje zal drukken. Als het kind pijn heeft gehad, regelmatig slecht behandeld is, blootgestaan heeft aan de boosaardigheid, irritatie, woede of straf van zijn ouders of hun plaatsvervangers en het kind hierdoor ziek en verzwakt is, kan deze duistere toestand heel goed een zwarte slagschaduw werpen over de doorgang van zo'n wezentje door de poort van de dood, als het plotseling sterft door een ongeluk of door een snel verlopende, dodelijke ziekte. Dit kleine vervolgte kind heeft angst en beven, afschuw en vrees als gewoontedenken. Het kan nog steeds in gedachten zijn vervolgers of plaaggeesten op het fysieke vlak zien alsof het een werkelijk fysieke beleving was. Maar zijn lijden is van heel korte duur, want het kleine kind heeft het grote voordeel boven een volwassene dat het heel snel in tranen kan raken. En met deze tranen gaan de lichte zalen van de hemel voorbij de duistere en sombere poort van de dood voor de kleine gast open.

5. De ontmoeting met de beschermengel en het koninkrijk der hemelen of het paradijs, de werkelijkheid van de fantasie, het thuis van de tekenfilm

Het kind ontmoet hier de stralende omarming en liefkozing van zijn lichtende beschermengel en daarmee worden zijn duistere mentale lagen weggesuggereerd. Nu beleeft het de heerlijkste vreugde, vrede en zegening. Het leeft nog in zijn kinderlijke bewustzijn, speelt de fijnste spelletjes en beleeft de mooiste sprookjes. Hier worden de sprookjes niet voorgelezen, hier worden ze als zichtbare en hoorbare realiteiten beleefd. Van deze sprookjesbelevingen maken de schrijvers van mooie kleurrijke sprookjes hun sprookjes op het fysieke vlak en van hier stammen ook de tekenfilms. We bevinden ons hier op een fantastisch amusementsvlak waar alles kan gebeuren wat je je kunt voorstellen. Een groot denker, schrijver of dichter die een sterk vermogen heeft om zijn gedachten te concentreren, kan op dit vlak de prachtigste taferelen of de heerlijkste verhalen maken in een werkelijk plastische, levende en sprekende verschijningsvorm. Het is hier niet zoals op het fysieke vlak waar sprookjes, gedichten of romans worden voorgelezen of gezien als film of toneelstuk. Op het geestelijk vlak zijn ze zichtbaar als iemands omgeving, als de natuur, als werkelijke gebeurtenissen, als landstreken, hemelen en zeeën, echte bossen met vogels die zingen, met waterloopjes, watervallen, beken en riviertjes, allerlei dieren, al naargelang iemand fantasie en concentratievermogen heeft. Ja, iemands bewustzijn kan zo sterk zijn of zijn gedachten kunnen zo geconcentreerd zijn dat de gedachten-energieën hem geheel onzichtbaar maken. We zien alleen zijn fantasie die de verhalen of gedachtenwereld verbeeldt waarop hij zich op dat moment concentreert. Deze wereld is echter niet alleen voor kinderen, zij is er ook voor alle wezens op het geestelijk vlak die zich van de duisternis en het vagevuur bevrijd hebben. Ook zij kunnen met hun fantasie en mentale scheppingsvermogen een bijdrage leveren aan het

amusement of onderwijs. Deze geestelijke sfeer grenst zo dicht aan het fysieke vlak dat ik die in heel veel gevallen beleefd heb, nadat ik in bed was gaan liggen maar voordat ik in slaap gevallen was.

6. Over de hogere werelden, terug naar het fysieke vlak. Alle kinderen komen in het paradijs

Maar de wezens moeten verder, de kinderen moeten verder. Geleidelijk aan raakt hun fantasie verzadigd en daardoor worden de dingen minder interessant. De sfeer hier kan ook vervelend worden en dan is iemand weer geestelijk afscheid van deze sfeer aan het nemen. Al naargelang de wezens intellectueel begaafd zijn, gaan ze naar sferen waar ze op dat gebied verzadigd kunnen raken. Maar een kind dat zich in zijn fysieke leven intellectueel niet heel veel ontwikkeld heeft omdat het afgebroken werd, gaat heel snel door deze belevings sfeer heen, en de wezens verzinken in een fysieke herinnerings sfeer die nu straalt als een heerlijke zaligheid en vanwaar ze dan weer een verbinding met de fysieke wereld aangaan door middel van de zaligheidsbeleving van twee mensen tijdens een geslachtsdaad.

Voor een overleden kind dat op het fysieke vlak alleen maar aan liefde gewend was, spreekt het vanzelf dat het het in het hiernamaals ook goed krijgt, omdat deze belevingsvorm bij dit kleine wezen nog een gewontebewustzijn is. Is het verwend en ondeugend, dan kan deze ondeugd natuurlijk ook een schaduw werpen op zijn doorgang door de poort van de dood. De poorten van het paradijs staan daarom wijd open voor absoluut alle kinderen die overlijden of door de poort van de dood zullen gaan. Zij gaan allemaal snel in vreugde en jubel Gods stralende hemel binnen.

DOOR DE POORT VAN DE DOOD (4)

DROOMWERELD

**De dood kan zowel een proces
van licht als een proces van
duisternis zijn**

1. De betekenis van het gewoontebewustzijn van het wezen voor zijn belevingen na de dood

We hebben eerder gezien hoe de dood zowel een proces van licht als een proces van duisternis kan zijn. De poort van de dood is een speciale periode die ieder wezen zal doormaken, wanneer het in de situatie komt dat zijn fysieke organisme door een ongeluk, ziekte of natuurlijke ouderdom niet geschikt meer is om zijn bewustzijn of mentaliteit te dragen. Zolang het wezen zich in een fysiek lichaam bevindt, ervaart het zijn mentaliteit en zijn organisme als twee gescheiden realiteiten. Van deze twee realiteiten beschouwt de primitieve mens het fysieke organisme als het wezenlijke, terwijl de mentaliteit of de gedachten als iets meer of minder onwerkelijks beschouwd worden die uitsluitend door het lichaam gedragen worden. Hij ziet zijn organisme als het primaire en de mentaliteit als het secundaire in het bestaan. Dit gevoel van een organisme en de dagelijkse beleving ervan te bezitten wordt een gewoonte. Zo'n gewoontegevoel is een beleving en is dus iets mentaals of geestelijks. Maar niet alleen het voelen van ons organisme wordt een gedachte of mentaliteit, er zijn ook verscheidene andere, vaak voorkomende of voortdurende belevingen die zich als permanente gedachten afzetten en daarmee gewoontebewustzijn worden. Door het permanent of voortdurend herbeleven van bepaalde verschijnselen creëert men overeenkomstige vaste of onveranderlijke voorstellingen in de mentaliteit. Juist deze vaste verschijnselen in de mentaliteit worden de vaste materiën of stoffen van de geestelijke wereld, wanneer het wezen niet meer op het fysieke vlak bestaat.

2. Als het wezen zweert bij het materialisme, verliest het het vermogen om de geestelijke wereld te beleven

De meest geconcentreerde of vaste voorstelling die het individu heeft, wanneer het van zijn fysieke lichaam gescheiden is, is dus

het gewoontegevoel van het hebben van een organisme en de daarmee verbonden afhankelijkheid ervan. Op het fysieke vlak is het een vanzelfsprekend feit voor het wezen dat het op zijn benen moet rondlopen, dat het moet eten en drinken om te leven, dat het afhankelijk is van ademhaling en bloedsomloop in zijn organisme en van klierfuncties en dergelijke. Het heeft op het fysieke vlak geen enkele werkelijke, tastbare, permanente beleving om zonder deze functies te kunnen bestaan. Het is niet zo vreemd dat de voorstelling van het totaal ophouden te bestaan zodra het fysieke lichaam sterft, ook op het fysieke vlak een gewoontebewustzijn wordt, als die op dit vlak geen tegenwicht krijgt van voorstellingen van een mogelijkheid om onafhankelijk van het fysieke organisme te leven. De eerstgenoemde voorstelling ontstaat in de vorm van het koude materialisme of van de ontkenning van elk geestelijk leven of elke vorm van psychisch bestaan. Dat is de gevaarlijkste van alle voorstellingen, het is de eigenlijke culminatie van de dood, het is de winterzonnewende in de grote kosmische spiraalkringloop. Het vormt een gevaar voor de kosmische zomerbeleving van het individu. In de mate waarin het wezen hier op aarde zweert bij het materialisme en gelooft dat dit de werkelijkheid van het leven is, verliest het het vermogen om de geestelijke wereld buiten de fysieke te beleven. De geestelijke wereld betekent voor de aardemens een training in zomerbeleving. Telkens wanneer het individu sterft en het fysieke vlak verlaat, kan het het leven natuurlijk alleen beleven met behulp van de gewoontevoorstellingen die het zich op het fysieke vlak eigengemaakt heeft. Als dit individu zich op het fysieke vlak geen enkele voorstelling heeft eigengemaakt van de mogelijkheid van een voortgezet geestelijk bestaan, heeft het geen voorstellingen om zijn bewustzijn te dragen behalve de doodsvoorstelling waarbij het tijdens zijn leven zo hoog en laag gezworen heeft.

3. De doodsvoorstelling van het materialisme maakt de geestelijke beleving tot een eindeloze tocht in duisternis en wanhoop

De doodsvoorstelling is in haar meest geconcentreerde vorm zo sterk dat het individu werkelijk het gevoel heeft dat het tijdens en na het fysieke stervensproces dood is. Het heeft de spot gedreven met alle verhalen over een geestelijk bestaan, het heeft ideeën of voorstellingen over een geestelijk leven niet willen bestuderen of aannemen en is daarom nu zo enorm arm aan en geheel zonder gedachten en ideeën die hem bewust door de geestelijke sferen kunnen leiden en voor hem een voortgaand leven kunnen bevestigen. Het blijft daarom voelen dat het sterfelijk is en leeft in een permanente schrik voor zijn eigen ingebeeelde ondergang. Zo iemand kan lang in zo'n ingebeeelde toestand van sterven leven. Zijn weigering om tijdens zijn leven religieuze of geestelijke voorstellingen te accepteren is zo hardnekkig dat deze het wezen verhindert om in hulp te geloven. Het kan daarom steeds rond blijven gaan, zijn laatste belevingen op het fysieke vlak blijven oproepen om zo mogelijk het raadsel te kunnen oplossen van het mysterie waarmee het door zijn fysieke dood geconfronteerd werd. Het ontdekt dat de tijd stilstaat. De tijd blijft staan bij de klokslag waarop zijn fysieke dood intrad. Omdat deze mysterieuze toestand het wezen enkel duistere en wanhopige gedachten kan geven, wordt de omgeving om hem heen ook duister en hopeloos. De natuur verschijnt in voortdurende regenbuien, duisternis en kou, het wezen leeft onder een permanent bewolkte hemel. De weg waarop hij dwaalt, is ten slotte een moeras van modder en slijk, waarin het steeds verder schijnt weg te zakken. Als het uiteindelijk op het een of andere vaste punt redding gevonden heeft, wemelt het er van allerlei ongedierte, en is er giftige modder en zo'n weerzinwekkende stank dat het zo snel mogelijk van dit vaste punt moet zien weg te komen en zich weer in de modder moet storten. Soms herinnert het zich goede vrienden en kleine vriendendiensten die het anderen verleend heeft, en dan

Illustratie bij Psalm 39, Lika Tov.

“U maakte mijn dagen een handbreed lang, mijn levensduur is niets in uw ogen, niet meer dan lucht is het bestaan van een mens, (...) Wat heb ik dan te verwachten, Heer? Mijn hoop is alleen op u gevestigd.”

klaart de omgeving op. De modder en het moeras verdwijnen, de weg wordt helder en schoon. Als het wezen veel van zulke herinneringen heeft, verzacht dit zijn tocht door het rijk van de dood in hoge mate. De meeste mensen met een materialistische instelling zijn echter vaak koude en eigenzinnige en van naastenliefde gespeende wezens en daarom beschikken ze niet over ruime mogelijkheden om de grijze wolken en het slijk en het moeras tijdens hun dodentocht te doorbreken. Hun bestaan op deze duistere manier is een winterbestaan, een permanente geestelijke polaire toestand, waar het seizoen van het zomerse bestaan praktisch verdwenen is; het is het polaire bestaan van de geestelijke wereld of het leven in een ijswoestijn.

4. Wanneer het talent om te bidden ontluikt

Vanuit de geestelijke wereld gezien zijn zulke wezen nog slapende of bewusteloze wezens, zolang het talent om te bidden nog niet in werking getreden is en de een of andere soort kreet naar de Voorzienigheid nog niet geslaakt is. Maar als dit gebeurt, komt de geestelijke baby onder bescherming van zijn beschermengel en zijn zijn duistere materialistische voorstellingen nu zo doorzichtig of zwak dat ze weggesuggereerd kunnen worden of uit de hogere geestelijke structuur van het wezen weggenomen kunnen worden. Dan gaat het ongelukkige wezen een lichtsfeer van welbehagen binnen die alleen de vorm en verbeelding kan aannemen afhankelijk van het eigen fantasievermogen van het wezen. Van hier wordt het wezen, na de verzadiging van het licht, zo snel mogelijk teruggevoerd naar zijn verlangen naar het fysieke vlak en gaat dan zijn zaligheidslichaam binnen, dat nu een aanzienlijke kracht gekregen heeft en het individu het vermogen geeft om de mooiste herinneringen van zijn laatste incarnaties weer te beleven. Deze extatische toestand komt overeen met de extase-energie van een verliefdheid of een voortplanting waardoor het

wezen via de paringstoestand van fysieke wezens weer in contact met het fysieke vlak kan komen. Dan zal het zijn materialistische bestaan weer beginnen, maar het zal steeds meer ervaren dat dit geen werkelijk levensfundament kan vormen, waarmee je met vreugde en geluk kunt sterven. De gebeurtenissen leiden de materialist geleidelijk aan naar een toenemende honger naar een wetenschappelijk inzicht in de geestelijke wereld en in een eeuwig bestaan voor het levende wezen, waardoor het naar de inwijding of naar geestelijke bevrijding geleid wordt.

De materialist wordt naar de inwijding of naar geestelijke bevrijding geleid

5. De sterk religieuze mens heeft ook zijn gewoontevoorstellingen

Net zoals door zijn geloof in de goddeloosheid en sterfelijkheid voor de materialist deze voorstellingen de basis voor zijn leven werden toen hij zijn fysieke organisme niet meer had, zo zullen natuurlijk ook bij de sterk gelovige mens zijn gewoontevoorstellingen de basis in zijn leven zijn. Hij krijgt precies de hemel die hij zich voorstelt. In dit geval zal het wezen meer dan in enige andere situatie beleven wat het gelooft. Ieder geloof heeft immers zijn opvatting over het leven en het bestaan, over de hemel en de hel. Deze opvatting is voor het absoluut rotsvast gelovige wezen een permanent gewoontebewustzijn. Dit zal daarom voor zo'n wezen het vaste punt zijn, wanneer het geen fysiek lichaam meer heeft. Als het zich in harmonie voelt met de naleving van de morele wetten van zijn geloof, zal het gelukkig sterven, met name als het een natuurlijke dood sterft in de ouderdom. Deze dood zal hem daarom niet in bijzondere mate verhinderen om gedragen te worden door zijn gewoontevoorstellingen die nu een zichtbare, plastische werkelijkheid in geluid, kleur en muziek zijn binnen het kader dat tot zijn

‘De grote witte schaar die we zien als duizend bergen bedekt met sneeuw’

religieuze opvatting behoort. Het ziet dan de fundamenteën en hoekstenen van zijn godsdienst in schitterende lichteffecten. Het bevindt zich samen met alle gelijkgestemden in de hemel of het paradijs van zijn geloof. De wezens binnen de christelijke wereldgodsdienst zien als dé culminatie in het paradijs een prachtig fonkelende en stralende troon waarop God Vader zetelt met zijn zoon Christus aan zijn rechter zijde. Rondom de troon prijzen geweldige hemelse heerscharen de almachtige Vader van de sferen en Jezus Christus, degene die Hij uitgezonden heeft. Vervolgens komen dan alle gelovigen en verlost en uit de aardse sferen. Die zijn ook gekleed in stralende gewaden en vormen de heerschaar van wezens die in een psalm beschreven zijn als: ‘De grote witte schaar die we zien als duizend bergen bedekt met sneeuw, met eromheen een woud van wuivende palmen (...) die met gekroond hoofd voor de troon staan’. We zien hier een nieuw Jeruzalem met gouden straten, kerken en paleizen. Maar heel ver aan de horizon, in de diepte stijgen verschrikkelijke rookpluimen omhoog. Daar in het eeuwige vuur branden alle verdoemden die niet verlost wilden worden en die niet hetzelfde geloof wilden accepteren als de nu in het licht aanwezige verlost. Maar daarom niet getreurd. Omdat zij nu voor eeuwig verdoemd zijn, is er geen reden om voor hen te bidden, ze zullen immers nooit bevrijd kunnen worden. ‘Maar met ons, wij Gods uitverkorenen, staat het er anders voor. Wij zijn gewoon echt gehoorzame kinderen van God geweest. Dus onze verlossing moest wel vanzelfsprekend zijn.’

6. Voor het niet-ingewijde wezen is het bestaan in het hiernamaals niets anders dan een droom of fantasie

Alle rechtgeaarde aanhangers van een godsdienst krijgen dus hun paradijsbeleving en vagevuur, al naargelang het gewoontegevoel dat ze zich op basis van de structuur en opvatting van hun godsdienst eigengemaakt hebben. Maar zoals u nu begrijpt is het bestaan in het hiernamaals voor het niet-ingewijde wezen in zeer hoge mate slechts een droom of fantasie, die voor de wezens een realiteit is zolang ze zich erin bevinden en afgesloten zijn van de correctie vanuit de uiterlijke, werkelijke wereld door hun zintuigbelevingen. In deze vagevuurs- en paradijstoestanden van de droomwereld kunnen de wezens best wel onder bepaalde omstandigheden contact zoeken met de wezens in de uiterlijke wereld. Omdat ze zich niet in een fysiek lichaam bevinden, kunnen ze alleen op een psychische of geestelijke manier invloed op de fysieke wezens krijgen. <<

De vier Deense artikelen 'Gennem dødens port' ('Door de poort van de dood') zijn manuscripten die Marinus heeft geschreven als voorbereiding voor lezingen in het Martinus Instituut te Kopenhagen. De lezingen zijn gegeven op 16 oktober 1949 (nr. 1, M0461), 23 oktober 1949 (nr. 2, M0462), 30 oktober 1949 (nr. 3, M0463) en 6 november 1949 (nr. 4, M0464). Deze vier speciale lezingen zijn door Mogens Møller bewerkt tot één artikel met de naam 'Gennem dødens port - søvnen og død' ('Door de poort van de dood - slaap en dood').

De nu in de Nederlandse KOSMOS verschenen artikelen zijn de onafgemaakte vier manuscripten voor de Deense lezingen, met als titels 'Gennem dødens port 1 (paradiset)', 'Gennem dødens port 2 (skærsilden)', 'Gennem dødens port 3 (barnedød)', 'Gennem dødens port 4 (drømmeverden)'. De kopjes zijn van Martinus, de tekst is uitgeschreven door Torben Hedegaard. Goedgekeurd door de Raad op 8 december 2016, voor het eerst verschenen in de Deense KOSMOS nr. 6 t/m 9, 2017.

**Boeken –
Andreas Stroobant**

Mohammed Benzakour (Marokko, 1972) heeft het boek Yemma (moeder/mama) geschreven over de laatste levensjaren van zijn moeder, waarvan een periode in een verpleeghuis. Hierover verscheen een artikel in de Volkskrant (06-01-2021).

Bij de begrafenis van zijn moeder in de Rif in Marokko had hij een kooitje met een witte duif bij zich. Tijdens het neerlaten van de kist liet hij de duif vrij.

Aan het einde van het artikel schrijft Mohammed:

Ik denk dat ik mijn moeder na mijn dood weer zal ontmoeten. Ik verdwijn straks niet in een groot zwart gat. Mijn lichaam misschien wel, maar mijn ziel niet. Mijn moeder wacht op mij. Niet als geest of energieveld of zo, maar echt: her-

kenbaar. Ik heb haar dan niets te vragen of te zeggen. Ik hoop alleen maar dat ik haar zie lachen en rennen. Ze is nabij. Nu al. Ze let op mij. Op een dag zat ik hier te schrijven, toen er een duif op mijn balkonreling ging zitten. Dat gebeurt wel eens vaker, maar dit was een stralend witte duif. Die bleef me maar aankijken, met zijn kraalooogjes. Ik deed voorzichtig de balkondeur open. Heel, heel lang hebben we naar elkaar zitten kijken. Ik zei: 'Dag mama.'

Proloog

Het Derde Testament - de Trooster, de Heilige Geest

Martinus

De inleiding tot de goddelijke oproep voor mijn kosmische missie

2. In mijn eenendertigste levensjaar heb ik een geestelijk of kosmisch proces doorgemaakt dat mij bekend maakte met mijn kosmische missie. Het resultaat van deze missie bestaat nu uit al mijn kosmische literatuur, mijn kosmische analyses met bijbehorende gekleurde symbolen over de structuur en de wetten van het eeuwige heelal, beschreven in mijn hoofdwerken *Livets Bog* en de symboolboeken *Het Eeuwige Wereldbeeld*, alsmede al mijn kleine boekjes en de afschriften van mijn lezingen. Ik werd, zoals vermeld, opgeroepen of ingewijd om deze kosmische analyses en symbolen over het eeuwige fysieke en psychische heelal te beschrijven ten gevolge van een geheel wakkere, dagbewuste beleving van een hoger geestelijk of kosmisch proces. Dit proces bestond uit de beleving van twee bijzondere fundamentele visioenen

met meerdere aanvullende kleinere vervolgvizies.

Het eerste deel van deze kosmische belevingsstoestand was een rechtstreeks Christusvisioen, dat mij toonde dat het vervolg op en de liefdesstructuur van het goddelijke licht van het christendom door mij aan de mensheid geopenbaard zou worden. Dat kon ik natuurlijk niet meteen goed bevatten of begrijpen. Ik had immers geen opleiding, geen hoger schoolonderwijs, geen wetenschappelijke examens of doctorsgraden, kende geen grote filosofische of religieuze schrijvers. Ik was een volslagen ongeletterde man. Ik had alleen een primitief schooltje bezocht zes uur per week in de zomer en iets meer in de winter. Op die kleine school op het platteland waren maar twee klassen en één onderwijzer. Het onderwijs omvatte alleen Bijbelse geschiedenis, een aantal religieuze psalmen, een beetje Deens, een beetje rekenen, wat vaderlandse geschiedenis en wat aardrijkskunde. Dat was alles. Omdat ik veel van Bijbelse geschiedenis hield, vond ik het niet vervelend om naar school te gaan. Mijn grootste wens was dat ik zou kun-

Citaat

In de mate waarin het wezen hier op aarde zweert bij het materialisme en gelooft dat dit de werkelijkheid van het leven is, verliest het het vermogen om de geestelijke wereld buiten de fysieke te beleven.

Martinus

nen gaan studeren en onderwijzer worden, als ik groot was. Maar het was niet Gods wil dat ik onderwijzer zou worden. Mijn pleegouders hadden het niet breed. Er was niet eens geld voor mij om het geïllustreerde tijdschrift *Familiejournal* te kopen – dat toen misschien 8 øre kostte – zonder dat mij dat kwalijk genomen werd. Nadat ik communie had gedaan, werd ik daarom gewoon knecht in de landbouw, later kreeg ik werk in een zuivelfabriek, was nachtwacht en kreeg tenslotte een kantoorbaan. Zo verliep mijn leven tot ik 30 was geworden en de drang was gaan voelen om iets nuttigers voor de mensen te kunnen doen dan eindeloos getallen, getallen en nog eens getallen te schrijven. Ik voelde dat ik sterke krachten in me had die helemaal niet voldoende tot ontplooiing konden komen vanwege die duizenden getallen die ik dagelijks moest opschrijven en optellen, plus het uitvoeren van verscheidene andere taken die mijn baan vereiste. In die toestand en dat milieu bevond ik me, toen ik het verlangen kreeg om me te verdiepen in de toen in grote delen van de wereld florerende theosofische beweging.

Dat ik opmerkzaam was gemaakt op de theosofische beweging kwam door een van mijn collega's op het kantoor waar ik aangesteld was. Hij had een boek over theosofie geleend van een vriend. Hij vertelde mij over dat boek over theosofie, waardoor ik belangstelling kreeg om die beter te leren kennen. Ik kreeg daarom van zijn vriend ook toestemming om het boek te lenen. Maar die vriend, de eigenaar van het boek dus, stelde als voorwaarde dat ik het boek zelf bij hem zou komen halen. Hij wilde graag met me praten. Op een dag in februari van dat jaar, dat wil zeggen 1921, ging ik op bezoek bij deze vriendelijke man en kreeg het boek te leen. Maar eerst vroeg hij me naar mijn persoonlijke religieuze instelling. Hij was een buitengewoon belezen man, terwijl ik helemaal niets wist over alles wat met al die verschillende religieuze, nieuwe bewegingen te maken had die toentertijd sterk in opkomst waren. Mijn enige vraag aan hem over deze nieuwe religieuze bewegingen was of die iets met het gebed tot God

Lars Nibelvang (Lars P. Larsen) (1879-1948)

te maken hadden. Hij zei mij dat dat het geval was. Dat was goed, want als dat niet het geval was geweest, waren ze voor mij niet interessant. Hoewel ik in zijn ogen vreselijk naïef moet hebben geleken, zei hij toen we afscheid namen tot mijn grote verbazing: 'U zult weldra mijn leraar zijn.' Hoe dat mogelijk zou kunnen worden, kon ik niet begrijpen. Maar niettemin ging zijn voorspelling in vervulling in een veel hogere mate dan hij zich in feite zelf had voorgesteld. Hij werd mijn allereerste trouwe leerling en liefdevolle vriend, die niet naliet mij financieel te steunen, zodat ik mijn baan op kantoor kan opzeggen en me geheel aan mijn missie kon wijden, die al begonnen was bij mijn volgende bezoek aan hem.

>>> WORDT VERVOLGD

